

Öppet brev till Studio Ett

Hej!

Jag vet inte om ni vill läsa, eller varför ni ska göra det, men så här skrev jag till Studio Ett efter [dagens reportage](#) om relativ fattigdom och intervjun med Busch idag:

Nu är det tredje gången (minst) som ni har uppe fattigdom/relativ fattigdom i Sverige utan att få det rätt. Det är också tredje gången jag skriver, tidigare innan sändningarna om fattigdom, men det tycks inte hjälpa. Jag förstår inte att ni inte har så pass faktakoll att ni inte kan få detta rätt. Jag vet inte om det kommer från regeringens "framtidskommission" eller varifrån ni har fått det. **ALLA HAR INTE FÅTT DET BÄTTRE I SVERIGE.** En av orsakerna till de ökande klyftorna i Sverige beror på a-kassan och andra ersättningar som har med den att göra. Denna har inte justerats sedan 2002. Taket på 18 600 ligger kvar. Det betyder att långtidsarbetslösa inte alls fått det bättre, utan mindre och mindre inkomst för varje år i relation till inflationen eller konsumentprisindex. Om jag inte missminner mig så är det [den sista decilen](#), nedersta tiondelen av befolkningen har fått minskande inkomst. Det är mycket angeläget för mig hur detta tas upp i media av den enkla anledningen att jag själv lever i det. Och det är antagligen därför som det inte blir rätt – därför att ingen av dem som talar om det själva har erfarenheten.

Saken är enkel. Problemet med relativ fattigdom är just precis det som [Ebba Busch](#) själv anser är en problematisk fattigdom, dvs hela Ebba Busch resonemang faller. Hon har dessutom helt faktamässigt fel i det hon säger, och det är sorgligt att inte den största mediainstansen har koll på det, när ni intervjuar henne. Att leva på 10 000 i månaden innebär just precis det – att inte ha pengar till oförutsedda utgifter som, för att bara ta ett exempel, tandläkarbesök. Inte heller har man, för att

ta några andra exempel, råd med:

Nya kläder

Nya skor

Frisör

Bio

Teater

Fika på stan

En resa inom Sverige

Resa med kollektivtrafik

Någon form av ny elektronik, ex. är min mobiltelefon sju år gammal.

Det är det som är relativ fattigdom idag i Sverige och det är därför som det är ett högst relevant begrepp. När väldigt många får det mycket bättre anpassar sig också prisnivåerna till det. Självt lever jag, som är arbetslös på grund av sjukdom, alltså på en ersättningsnivå som är 11 år gammal. Tänk er själva att ni hade samma lön som för 11 år sedan. Vad har hänt med priserna sedan dess? Allra tydligast märks det på kött och fisk, som jag i stort sett inte längre köper.

Mina pengar räcker helt enkelt inte ens till det mest elementära, dvs mina vanliga räkningar plus mat. Jag får hjälp från min 90-åriga pappas pension. Men det betyder inte att jag svälter.

Sedan kan man lägga till att det finns vetenskapliga studier som bekräftar sambandet mellan stor klyftor (läs orättvisor) och sjukdom. Att vara längst ner på samhällsstegen i ett och ojämlikt och orättfärdigt samhälle (som jag anser att Sverige har blivit) där man omfördelar med skattemedel från dem som har det sämst till de bättre bemedlade innebär en sjukdomsrisk

i sig, vilket inte direkt ökar sannolikheten till bättre hälsa.

Är jag ett offer? Ja, för en orättvis politik. I övrigt, nej. Jag var inte särskilt stark från början, och har helt enkelt blivit utslagen från arbetsmarknaden, på grund av min sjukdom. Det betyder inte att man inte kan leva ett bra liv ändå. Men stressen över ekonomin/bristen på pengar är ett betydande problem.

Jag vet inte hur detta ska komma fram. Själv tänker jag inte prata i radio om det. (Det har jag redan försökt en gång, i Plånboken, och då fick jag en sjukdom till, pga stressen) Men jag har som sagt skrivit bägge de andra gångerna ni talat om fattigdom innan programmen, men det har inte hjälpt.

Sist men inte minst – jag vill inte ha mitt namn i media, men gärna ett svar för det har jag inte fått de andra gångerna. Och tack för alla fantasiskt bra program som görs av er och på Sveriges Radio P1 för övrigt.

Mvh från en deltagare i [Social Aktion](#)